ALLAH'IN MUNİS SANATINDAN

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır

Birinci Baskı: Haziran, 2003
İkinci Baskı: Mart, 2006
Üçüncü Baskı: Eylül, 2007

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Belediye Caddesi
Liman İş Merkezi No: 64
Sefaköy- İstanbul

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

w w w . h a r u n y a h y a . o r g - w w w . h a r u n y a h y a . n e t

İÇİNDEKİLER

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır.

Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

Dünyaya yeni gelmiş her canlı güçsüz ve çaresizdir. Çevresindeki tehlikelerden tümüyle habersizdir. Beslenebilmek, büyüyüp güçlenebilmek ve hayatta kalabilmek için kendisini gözetip-koruyacak birine muhtaçtır. Tek başına yaşama ihtimali neredeyse yoktur. Ancak doğduğu andan itibaren yanında hep ebeveynleri olacaktır. Annesi veya babası onu tehlikelerden koruyacak, besleyecek ve gerekirse kendi hayatını onun için feda edecektir.

Zayıf ve güçsüz yavrular ancak yetişkin ve güçlü olanlar tarafından bakılıp korunurlarsa hayatta kalabilirler. Doğduğu anda terk edilen bir ceylanın veya herhangi bir yere bırakılan kuş yumurtalarının kendi başlarına yaşama ihtimalleri çok düşüktür. Oysa hayvan yavruları yaşamlarını çoğunlukla sürdürebilirler çünkü ebeveynleri, hiçbir bıkkınlık göstermeden, hiç ihmal etmeden bu güçsüz yavruların bütün sorumluluğunu üzerlerine alırlar. Hatta birçoğu bunu, onlar daha yumurta halindeyken yaparlar. Yumurtaları için büyük zahmetlere katlanan birçok canlı vardır. Onları gizler, kırılmamaları için özenle bir yere yerleştirir, gerektiğinde ısıtır veya aşırı sıcaktan korurlar. Haftalarca yumurtaların başında nöbet bekler, gerektiğinde hiç incitmeden ağızlarında taşırlar.

Bu kitapta hayvanların yavrularına olan şefkatini, hayvanlar dünyasında yaşanan bilinçli ve fedakarca davranışların bir bölümünü okuyacaksınız. Anne ve baba hayvanların yavruları için çok özenli ve konforlu yuvalar yaptıklarını, onları temizlediklerini, besleyebilmek için canla başla çalıştıklarını, soğuğa karşı onları koruduklarını, hatta düşmanla karşılaştıklarında yavruları için kendi canlarını tehlikeye attıklarını göreceksiniz.

Peki bu canlılar neden yavruları için bu kadar çok çaba harcarlar? Neden onları kendi hallerine bırakmak yerine her türlü ihtiyaçları ile bıkmadan usanmadan ilgilenirler? Bunları kendileri bilinçli olarak mı yaparlar? Örneğin bir kuşun kendi bilinci ve iradesi ile yavrusunu korumak için ölümü göze aldığını iddia etmek akla ve mantığa uygun mudur? Elbette değildir çünkü söz konusu olan akılsız, bilinçsiz, şefkat, merhamet gibi duygulara kendi iradesiyle sahip olması mümkün olmayan hayvanlardır. Burada karşımıza tek bir gerçek çıkar: Bu canlılara yavru sevgisi, anne şefkati gibi mucizevi duyguları Allah ilham eder. Yetişkin hayvanların yavruları için gösterdikleri fedakarlıklar yeryüzündeki en büyük yaratılış mucizelerinden biridir.

Canlılar dünyasında gördüğümüz diğer bir mucizevi özellik ise yavruların sahip olduğu sevimliliktir. İlerleyen sayfalardaki örneklerde de görüleceği gibi yavru hayvanların tümü son derece sevimli bir görünüme sahiptir. Normale göre daha iri olan gözler, yuvarlak yüz hatları, yüzlerinde hakim olan şaşkınlık ve teslimiyetle karışık "bebek" ifadesi, cana yakın tavırlar, yavru hayvanların sevilmesini teşvik eden, koruma içgüdüsünü harekete geçiren özelliklerdendir.

Yavru hayvanlar dış görünümleriyle Allah'ın “Munis Sanatı”nın tecellilerindendir. (Munis kelimesi; cana yakın, sevimli, dost, ehlileşmiş, itaatkar anlamlarına gelir.) Bu canlılar evrendeki herşey gibi Allah'a teslim olmuşlardır. Allah bir ayette bu gerçeği bize şöyle haber vermektedir:

... Oysa göklerde ve yerde her ne varsa -istese de, istemese de- O'na teslim olmuştur ve O'na döndürülmektedirler. (Al-i İmran Suresi, 83)

HAYVANLARDAKİ MUCİZEVİ GÜZELLİKLER

Doğduklarında kedi yavruları kör ve son derece savunmasızlardır. Yaklaşık 100 gr ağırlığındaki bu minik yavrulara bakabilmek için anne kedi çok az uyur. Sürekli, yavrularının sıcak kalmaları ve acıktıklarında her an süt emebilmeleri için karnına yakın bölgelerde durmalarını sağlamaya çalışır. İlk hafta gözleri kapalı olmasına rağmen yavrular süt içecekleri yeri bulmakta hiç zorluk çekmezler. Dokuz gün sonra yavruların gözleri açılır. Annenin sütü yavruların büyümesi için tam gereken özelliklerdedir. Her türlü besin açısından zengindir, ayrıca yavruyu hastalıklardan koruyan özel bazı kimyasallar da bu sütte bulunur.

Yavru kediler yaklaşık sekiz hafta sonra kendilerine bakacak duruma gelirler. Ancak bu süre geçene kadar anneleri büyük bir ihtimamla yavrularıyla ilgilenir. Onları daha güvenli gördüğü yerlere özenle taşır.

Aklı ve bilinci olmayan bu canlıların yavrularına olan düşkünlükleri akıl ve vicdan sahibi her insanı düşünmeye yöneltecektir. Bu davranışlar ancak tüm canlıların hakimi olan Allah'ın ilham etmesi ile oluşabilir:

Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, rızkı Allah'a ait olmasın. Onun karar (yerleşik) yerini de ve geçici bulunduğu yeri de bilir. (Bunların) Tümü apaçık bir kitapta (yazılı)dır. (Hud Suresi, 6)

Doğadaki Fedakarlık Örnekleri Darwinizm'i Yalanlar

Evrim teorisi "doğanın kıyasıya bir rekabet sahnesi olduğu" iddiasında bulunur ve bunu insanlara telkin etmeye çalışır. Aslında doğanın sadece bir mücadele sahnesi olduğu yanılgısı, evrim teorisinin ilk ortaya atıldığı döneme ait bir yanılgıdır. Teorinin kurucusu Darwin'in öne sürdüğü doğal seleksiyon mekanizması, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda ve güçlü olan canlıların hayatlarını ve nesillerini sürdürebildiklerini, uygun yapıda olmayan ve daha güçsüz olanların ise yok olduklarını öngörür. Darwinizm'in benimsediği doğal seleksiyon mekanizmasına göre doğa, canlıların birbirleriyle "yaşam" için kıyasıya mücadele ettikleri, zayıfların güçlüler tarafından yok edildiği bir yerdir.

Dolayısıyla bu iddiaya göre her canlı yaşamını sürdürebilmek için güçlü olmak, diğerlerine her konuda üstün gelmek ve kıyasıya savaşmak zorundadır. Böyle bir ortamda ise fedakarlık, özveri, işbirliği gibi kavramlara yer yoktur; zira bunların her biri canlının aleyhine dönebilir. Bu yüzden her canlı

olabildiğince bencil olmalı ve sadece kendi yiyeceğini, kendi yuvasını, kendi korunmasını, kendi güvenliğini düşünmelidir.

Peki gerçekten de doğa her canlının sadece birbiriyle kıyasıya mücadele ettiği, herkesin birbirini yok etmek, saf dışı bırakmak için çaba harcadığı, son derece bencil ve vahşi bireylerden oluşan bir ortam mıdır?

Hayır. Bu konuda şimdiye kadar yapılan gözlemler, evrimcileri yalanlamıştır. Doğa, evrimcilerin iddia ettiği gibi sadece savaşın hakim olduğu bir yer değildir. Aksine doğa, çoğu kez ölümü göze alan fedakarlıkların, kendi zararına olduğu halde sürü için gösterilen özverilerin, bunun karşılığında hiçbir kazanç sağlamayan canlıların ve akılcı işbirliklerinin sayısız örnekleri ile doludur. Kendisi de bir evrimci olmasına rağmen Prof. Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık isimli kitabında, Darwin ve onun dönemindeki diğer evrimcilerin neden doğanın sadece bir savaş yeri olduğunu zannettiklerini şöyle açıklamıştır:

19. yüzyılda bilim adamları çoğunluk çalışma odalarında ya da laboratuvarda kapalı kaldıkları, doğayı doğrudan tanıma yoluna gitmedikleri için canlıların salt savaşım içinde olduğu tezine kolayca kapılmıştır. Huxley çapında seçkin bir bilim adamı bile kendini bu yanılgıdan kurtaramamıştı. (Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, s. 49)

Evrimci Peter Kropotkin ise hayvanların aralarındaki dayanışmayı konu edindiği Mutual Aid: A Factor in Evolution isimli kitabında Darwin ve taraftarlarının içine düştükleri yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Darwin ve onu izleyenler, doğayı canlıların sürekli olarak birbirleriyle savaştıkları bir yer olarak tanımladılar. Huxley'e göre hayvanlar alemi gladyatörlerin şovuna benziyordu. Hayvanlar birbirleriyle savaşmakta, en hızlı ve en kurnaz olanı ertesi gün savaşabilmek için hayatta kalmaktaydı. Ancak ilk bakışta, Huxley'in doğaya bakış açısının bilimsel olmadığı anlaşılmaktadır… (Peter Kropotkin, Mutual Aid: A Factor of Evolution, 1902, I. Bölüm, (http://www.etext.org/Politics/Spunk/library/writers/kropotki/sp001503/index.html)

Doğada gerçekten de bir mücadele, çatışma vardır. Ama bunun yanında "özveri" de vardır. Ve bu özveri, Darwinist teorinin temeli olan "doğal seleksiyon" kavramının asılsız olduğunu göstermektedir. Doğal seleksiyon canlılara yeni hiçbir özellik ekleyemez, var olan özellikleri değiştirip yeni bir tür oluşturamaz. Bu gerçekler evrimcileri çaresiz hale getirmektedir. Nitekim bu konuda evrimcilerin acizlikleri Bilim Teknik dergisinde şöyle ifade edilmiştir:

Sorun, canlıların niye birbirlerine yardım ettikleridir. Darwin'in teorisine göre; her canlı kendi varlığını sürdürmek ve üreyebilmek için bir savaş vermektedir. Başkalarına yardım etmek, o canlının sağ kalma olasılığını azaltacağına göre, uzun vadede evrimde bu davranışın elenmesi gerekirdi. Oysa canlıların özverili olabilecekleri gözlenmiştir. (Bilim ve Teknik Dergisi, sayı 190, s.4)

Doğadaki bu gerçekler karşısında, evrimcilerin "doğa bir savaşım alanıdır, bencil olan, kendi çıkarlarını koruyan üstün gelir" iddiası tamamen geçersiz kalmaktadır. Ünlü bir evrimci olan John Maynard Smith canlıların bu özellikleri üzerine evrimcilere şöyle bir soru yöneltmektedir:

Eğer doğal seleksiyon, bireyin yaşama şansını ve çoğalmasını garanti eden özelliklerinin seçilimi ise, kendini feda eden davranışları nasıl açıklayacağız? (John Maynard Smith, The Evolution of Behavior, Scientific American, Aralık 1978, cilt 239, no.3, s. 176)

Elbette kendisi de evrimci bir bilim adamı olan John Maynard Smith'in bu sorusuna evrim teorisi adına verilecek bir cevap yoktur. (Canlılardaki olağanüstü fedakarlık, özveri ve yardımlaşmanın doğadaki örnekleri hakkında bilgi edinmek isteyenler için bkz. Harun Yahya, Canlılardaki Fedakarlık ve Akılcı Davranışlar, Vural Yayıncılık)

İÇGÜDÜLER EVRİMLE AÇIKLANAMAZ

Evrimcilerin başvurmak istedikleri bir başka aldatmaca da, insan davranışları ve hayvan davranışları arasında bir benzerlik kurularak, insan ve hayvanın ortak bir atadan geldiği ve bu davranışların da ortak bir atadan kuşaktan kuşağa aktarıldığı için bir benzerlik taşıdığı iddiasıdır. Kimi evrimciler saldırganlığı da ortak kökenli bir dürtü yani içgüdü olarak tanımlarlar ancak insanların bunu gündelik yaşamda dışa vurma fırsatı bulamadıklarını öne sürerler.

Oysa bu iddia, evrimcilerin hayal güçlerine dayanan ve hiçbir temele dayanmadan kitle telkini yapmak için başvurdukları bir aldatmacadır. Öncelikle belirtmek gerekir ki insanlarda ve hayvanlarda var olduğu iddia edilen "dürtü" ya da "içgüdü" konusu evrim teorisi açısından başlı başına bir çıkmaz oluşturmakta ve teorinin geçersizliğini tek başına ortaya koymaktadır.

"İçgüdü" kelimesi, evrimci bilim adamları tarafından, hayvanların doğuştan sahip oldukları bazı davranışları tanımlamak için kullanılır. Ancak hayvanların bu içgüdüleri nasıl edindikleri, içgüdü ile yapılan bir davranışın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı ve bu davranışların nesilden nesile nasıl aktarıldığı sorusu her zaman cevapsızdır.

Evrimci genetikçi Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery isimli kitabında içgüdülerle ilgili bu çıkmazı şöyle itiraf etmektedir:

İçgüdüsel bir davranış ilk olarak nasıl ortaya çıkıyor ve bir türde kalıtımsal olarak nasıl yerleşiyor diye sorsak, bu soruya hiçbir cevap alamayız. (Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, Harper & Row Publishers 1983, s. 222)

Gordon Taylor gibi itirafta bulunamayan bazı evrimciler ise bu soruları üstü kapalı, gerçekte bir anlam ifade etmeyen cevaplarla geçiştirmeye çalışırlar. Aslında evrim teorisinin sahibi Charles Darwin de hayvanların davranışlarının ve içgüdülerinin, teorisi için büyük bir tehlike oluşturduğunu fark etmiş ve bunu Türlerin Kökeni isimli kitabında açıkça, hatta birkaç kez itiraf etmişti. Bu itiraflardan biri şöyledir:

İçgüdülerin birçoğu öylesine şaşırtıcıdır ki, onların gelişimi okura belki teorimi tümüyle yıkmaya yeter güçte görünecektir. (Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları, Beşinci Baskı, Ankara 1996, s. 273)

Darwinistlerin düştüğü bir başka yanılgı da var olduğunu iddia ettikleri "dürtü" yani "içgüdülerin" kuşaktan kuşağa aktarılarak günümüze taşındığı yanılgısıdır. Bu Lamarkist bir mantıktır ve bilimsel açıdan bir hurafe olduğu bundan 1 asır önce ispatlanmıştır. Nitekim evrimci bilim adamlarının kendileri dahi içgüdü ve dürtülerin kuşaktan kuşağa evrim yoluyla aktarılmasının imkansız olduğunu itiraf etmektedirler. Evrimci Gordon R. Taylor, davranışların kalıtımsal olarak sonraki nesillere aktarılabildiği iddiasını, "acınacak" bir iddia olarak değerlendirmektedir:

Biyologlar belirli bazı davranış şekillerinin kalıtımının mümkün olduğunu ve aslında bunun gerçekten görüldüğünü kabul ederler. Dobzhansky şunu iddia etmektedir: "Tüm beden yapıları ve fonksiyonlar, hiçbir istisna olmaksızın, çevresel zincirler sırasında oluşan kalıtımın ürünleridir. Bu durum, hiçbir istisna olmaksızın tüm davranış şekilleri için de geçerlidir". Bu doğru değildir ve Dobzhansky gibi saygın birinin bunu dogmatik olarak savunması acınacak bir durumdur. (Charles Darwin, Türlerin Kökeni, s. 310)

Rabbin bal arısına vahyetti: Dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. Sonra meyvelerin tümünden ye, böylece Rabbinin sana kolaylaştırdığı yollarda yürü-uçuver. Onların karınlarından türlü renklerde şerbetler çıkar, onda insanlar için bir şifa vardır. Şüphesiz düşünen bir topluluk için gerçekten bunda bir ayet vardır. (Nahl Suresi, 68-69)

Canlılardaki olağanüstü davranışların sırrını Allah Kuran'da Nahl Suresi'nde bal arılarını örnek vererek bildirmektedir. Bal arıları Allah'ın ilhamıyla hareket etmektedirler. Bu, sadece bal arısı için değil, tüm canlılar için geçerlidir. Canlıların fedakar davranışlarını onlara ilham eden, olağanüstü yetenekler veren Yüce Allah'tır.

Aslan doğadaki en güçlü canlılardan biridir. Düşmanlarına karşı son derece yırtıcı olabilen aslanlar yavrularına gelince çok hassas davranmaktadırlar. Aslan yavruları doğduklarında çok küçüktür. Üç aylıkken et yemeye başlamalarına rağmen anne ve gruptaki diğer aslanlar altı aylık olana kadar yavruları emzirmeye devam ederler.

Aslan ve leoparlar gibi kedigiller yavrularını boyunlarının arkasından ısırarak taşırlar ve yavrular da taşınırlarken tamamen hareketsiz kalırlar. Yavruların hareketsizliği annelerinin onları güvenli bir şekilde taşımalarına yardımcı olur.

Aslanların yavrularına gösterdikleri şefkat ve ihtimam evrimcilerin iddialarını geçersiz kılan delillerden yalnızca biridir. Evrimciler doğadaki canlılar arasında sadece güçlülerin üstün geldiğini, zayıfların elenerek yok olduğunu iddia ederler. Doğada bencilliğin ve kıyasıya bir yaşam mücadelesinin hakim olduğunu öne sürerler. Elbette ki doğadaki canlılar beslenebilmek veya güvenliklerini sağlamak için avlanırlar, kendilerini korumak için kimi zaman saldırganlaşabilirler. Ancak bunların yanısıra doğadaki canlıların büyük bir çoğunluğu yavruları veya aileleri için, hatta sürülerindeki diğer canlılar için dikkat çekici fedakarlıklarda bulunurlar. Kendi canlarını tehlikeye atarlar.

Bu canlılara, yavrularına karşı şefkatli ve merhametli olmayı, sürülerindeki diğer canlıları da koruyup kollamayı, tümüne ihtimam göstermeyi öğreten, herşeyin yaratıcısı olan Yüce Allah'tır.

Allah canlılarda yarattığı bu gibi özelliklerle bize sonsuz gücünü ve tüm varlıklar üzerindeki hakimiyetini tanıtır.

Anne hayvanlar yavrularına karşı bir tehdit olduğunda her zamankinden farklı davranışlar sergilerler. Örneğin geyikler genellikle ürkek ve heyecanlı canlılardır fakat yavrularını tehdit eden tilki veya kurtlara karşı sivri, kesici tırnaklarını kullanmakta tereddüt etmezler. Eğer yavrularına saldırmak üzere olan düşmanları ile baş edemeyeceklerini anlarlarsa, kendilerini hiç çekinmeden düşmanlarının önüne atarlar. Böylelikle düşmanı yavrularından uzaklaştırırlar. (Russell Freedman, How Animals Defend Their Young, s.57)

Bu canlılar neden kendi canlarını tehlikeye atarak yavrularını korumaktadırlar? Daha önceki sayfalarda da vurgulandığı gibi evrim teorisi taraftarları doğanın bir savaş yeri olduğunu söylerler. Onlara göre canlılar birbirleri ile sürekli bir mücadele halindedir, bunun sonucunda güçlüler üstün gelir, zayıf olanlarsa yok olur. Bu iddia son derece yanlıştır. Geyiklerde olduğu gibi tüm canlıların yavrularını ölümü dahi göze alarak korumaları evrimcilerin iddialarının ne kadar mantıksız olduğunu bize açıkça gösterir.

Geyikleri, antilopları, filleri, kuşları kısacası bütün herşeyi yaratan, üstün güç sahibi olan Allah'tır. Allah gökteki ve yerdeki herşeyin sahibidir.

Doğumdan sonraki birkaç gün içerisinde anne zürafa, zamanını yavrusunu yalayarak ve koklayarak geçirir, bu şekilde hem yavru temizlenmiş olur hem de annesinin kokusunu öğrenir. Bu koku, anne ve yavrunun kalabalık bir sürünün içinde birbirlerini bulmaları gerektiğinde işe yarayacaktır. Herhangi bir sıkıntılı durum içerisinde bulunan yavru, annesinin dikkatini çekmek için çeşitli sesler çıkarır. Annesi de onu sesinden hemen tanır ve yardımına koşar.

Zürafalar yavrularını hiç yanlarından ayırmazlar. Saldırıya uğradıklarında yavrularını vücutlarının altına iterler ve ön ayakları ile düşmanlarına sertçe vurarak saldırırlar.

Küçük gruplar halinde yaşayan zürafalar bütün yavrulara birlikte bakarlar. Yetişkin zürafalar dönüşümlü olarak yavruların başında nöbet tutarlar. Bu güvenlik sistemi sayesinde diğer anneler rahatlıkla bebek zürafaları bırakıp kilometrelerce uzağa yiyecek aramaya gidebilirler.

Doğadaki tüm güzellikler ve canlılar, bize Allah'ın yüceliğini gösterir. Bizler de Allah'ın varlığını her zaman hatırlamalı, verdiği tüm nimetler için O'na şükretmeliyiz.

Allah herşey için Kendisi'ne şükretmemiz gerektiğini, kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim'de şöyle bildirir:

Allah, sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmezken çıkardı ve umulur ki şükredersiniz diye işitme, görme ve gönüller verdi. (Nahl Suresi, 78)

Ördeklerin iyi yüzmelerinin nedenlerinden biri ayak parmaklarının arasındaki ağlardır. Bir ayaklarını geriye ittiklerinde bu ağlar onlara daha fazla

itme kuvveti verebilmek için genişler. Bu önemli özellik ördek yavrularında doğdukları ilk andan itibaren vardır. Ördek yavrularını yaşamaları için gerekli olan bütün özelliklerle birlikte yaratan herşeyi bilen Allah'tır.

Dişi ördeklerin tüylerinin renkleri erkeklere oranla daha soluktur. Bu renk farkı yuvasında kuluçkaya yatarak beklemesi gereken dişiler için önemli bir korumadır. Soluk renkleri sayesinde dişiler yuvalarında daha güvenlikte olurlar. Ortama uygun soluk renkleri bulundukları ortamda kamufle olmalarını sağlar ve düşmanları onları kolayca fark edemez.

Öte yandan erkek ördekler de yuva yapan dişilerini korumak için parlak renkli tüylerini kullanarak düşmanların dikkatini üzerlerine çekerler.

Bir düşman yuvanın yakınına geldiğinde erkek hemen havalanarak, çok fazla gürültü yapar ve düşmanı yuvadan uzaklaştırabilmek için elinden gelen tüm çabayı sarf eder. Yavruları için böylesine önemli, hatta kimi zaman sonu ölümle biten bir fedakarlık yapan ördekler Allah'ın yaratma sanatının örneklerinden yalnızca biridir.

Fillerin en önemli özelliklerinden biri, birbirlerine olan bağlılıklarıdır. Fedakarlık ve yardımlaşma yalnızca aile bireyleri arasında değil, bütün sürü içinde görülür. Örneğin avcılar sürüye ateş ettiklerinde filler kaçıp uzaklaşmak yerine tehlike altındaki fillere doğru koşarlar. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı olan bu topluluğun temelini ise yavru fil grubu oluşturur. (Janine M. Benyus, The Secret Language and Remarkable Behaviour Animals, s.136)

Sürüde yeni doğmuş bir fil bütün diğer filler tarafından büyük bir sevgi ve şefkatle karşılanır. Eğer yavrunun annesi ölürse, sütü olan bir başka dişi fil yavruyu emzirmeye devam edecektir. (David Attenborought, Trials of Life, s.50)

Anne ilk 6 ay boyunca her yerde yavrusunu takip eder. İkisi de sürekli olarak birbirleriyle bağlantılı olduklarını ifade eden sesler çıkarırlar. Bir yavru fil az da olsa sıkıntı ya da herhangi bir tehlikeli durum içerisinde olduğunu belirten bir ses çıkarırsa, grubun bütün üyeleri durumu incelemek için biraraya gelirler. Bu, düşmanlara karşı oldukça caydırıcı bir davranıştır. (Janine M. Benyus, The Secret Language and Remarkable Behaviour Animals, s.155)

Fillerin ve diğer canlıların doğum öncesinde aralarında nasıl anlaştıkları, bütün fillerin yavrular için nasıl olup da birlikte hareket ettikleri, onların ihtiyaçlarını nasıl tespit edebildikleri elbette ki sorulması gereken sorulardır.

Bu hayvanların hiçbirinde bunları kendi akıl ve iradeleriyle başaracak bir yetenek yoktur. Ayrıca dünyanın her yerindeki filler, bu şekilde birbirlerine yardımcı olurlar. Bu, hepsini tek bir Yaratıcının yarattığının bir göstergesidir. Bu sonsuz güç sahibi Yaratıcı Yüce Allah'tır. Canlılar arasındaki şaşırtıcı özveri örnekleri, Allah'ın yaratmasındaki mucizelerden biridir. Allah bir Kuran ayetinde şöyle buyurur:

Sizin için hayvanlarda da elbette ibretler vardır... (Nahl Suresi, 66)

Anne zebra yavrusunu korumak için ölümü bile göze alır. Bir saldırı olduğunda kendisini yavrusu ile saldırganlar arasında siper eder. Yavrudan çok daha hızlı koşabildiği halde, özellikle yavrusundan daha yavaş koşar. Böylece yırtıcı hayvanların onlara yetişmesi halinde yavru kurtulacak ve kendisi ölecektir... Bu çok tehlikeli olayın sonunda anne zebranın hayatını kaybettiği de olur. Kendi hayatını ortaya koyarak yavrusunu koruyan zebraların bu davranışlarını evrim teorisinin hayali iddialarıyla açıklamak mümkün değildir.

Doğadaki bütün canlılar bir çaba içerisindedirler. Yaşamak için avlanırlar, kendilerini korumaları gerektiğinde saldırganlaşabilirler. Evrimciler canlıların sadece bu gibi özelliklerini alır, fedakarlık, yavruları koruma gibi davranışları ise göz ardı ederler. Fedakarlığın yanı sıra işbirliği, dayanışma, birbirinin çıkarını kollama gibi özellikler de canlılar aleminde sıkça karşılaşılan davranışlardandır.

Doğanın yalnızca bir savaş yeri olduğunu iddia eden evrim teorisi canlılar aleminde görülen fedakarlık örneklerine hiçbir açıklama getiremez. Doğadaki yaşam evrim teorisinin temel iddiasını açıkça ve kesinlikle geçersiz kılmaktadır. Evrim teorisi, düşmanlarından kaçıp kurtulan bir zebranın, neden geri dönüp düşmanları tarafından kuşatılmış olan diğer zebraları, üstelik de hayatını tehlikeye atarak, kurtardığını kesinlikle açıklayamaz.

Canlılardaki fedakar ve işbirlikçi davranışlar evrim teorisinin geçersizliğini bir kez daha ve tüm açıklığıyla ortaya koyarken, önemli bir gerçeğin de delillerini oluşturmaktadır: Tüm evreni üstün bir Yaratıcı olan Allah yaratmıştır ve her canlı Yaratıcımız olan Allah'ın ilhamı ile hareket eder.

Allah, her canlıyı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte, kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Nur Suresi, 45)

Canlılardaki fedakarlığın "milyonlarca yıllık bir evrim sürecinde gelişmiş" olması asla düşünülemez. Bir bilince ve şuura sahip olmayan hayvanların sergiledikleri akılcı davranışlar, ne onların geliştirdikleri bir stratejidir ne de tesadüfen ortaya çıkan bir çözümdür. Doğada "yaşam mücadelesi" verdiği ve doğal seleksiyonun ürünü olduğu iddia edilen bir hayvandan akılcı ve fedakarca davranışlar beklemek mümkün değildir. Canlının fedakarca davranması, Darwinizm'in en temel varsayımlarından biri olan "her canlı kendi yaşamı için bencil bir mücadele sürdürür" tezini çürütmektedir.

Bu canlıların tüm özelliklerinin tek açıklaması, yaratılıştır. Tüm hayvan türlerinde gözlemlediğimiz dayanışma ve akılcı strateji örnekleri, Allah'ın canlılar üzerindeki hakimiyetini açıkça gözler önüne sermektedir. Bu canlıların sahip oldukları yetenekler ve sergiledikleri akılcı davranışlar kendilerine

öğretilmektedir. Tüm bunları söz konusu canlılara öğreten ve uygulatan, herşeyin Yaratıcısı olan, yarattıklarını koruyup kollayan, sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olan Allah'tır.

Ayı yavruları kışın ortasında, anneleri kış uykusundayken, kör ve tüysüz olarak doğarlar. Sincap büyüklüğündeki yavru ayı yalnızca süt emeceği yere tırmanacak kadar güçlüdür. Dişi kahverengi ayının sütü yağ ve kalori bakımından çok zengindir, bu yüzden yavru, kış boyunca hızla büyür. Anne ayı ilkbaharda uyandığında yavru onu yuvanın dışında izleyecek kadar güçlenmiştir.

Son derece hareketli olan ayı yavruları yuva dışında çok korumasızdırlar. Bir yıl boyunca onları bütün tehlikelerden koruyan annelerinin yanında kalarak kendilerine bakmayı öğrenirler. Bu süre içinde sürekli beslendikleri için hızla büyürler ve sürekli oyunlar oynarlar. Annelerinin üstüne tırmanmaya çalışır, diğer kardeşleriyle sürekli boğuşurlar. Ayı da diğer bütün ebeveyn hayvanlar gibi yavrusunun tehlikede olduğunu düşünürse düşmanlarına karşı çok yırtıcı olabilir. Anne ayı üç yıl boyunca yavrularıyla hiç bıkmadan ilgilenir, onların hayatını koruma altına alır. (*http://www.nationalgeographic.com/kids/creature_feature/0010/brownbears2.html*)

Fok balıklarının yaşadığı bölgelerde hava, bahar aylarında bile en fazla -5 derece sıcaklıktadır. Ancak bu, fokları hiç etkilemez. Çünkü, kürkleri ve vücutlarında depoladıkları yağlar üşümelerini önler. Foklar kalabalık sürüler halinde yaşarlar. Nasıl olup da bu kalabalık sürünün içinde anne fok yavrusunu tanır? Diğer pek çok canlı gibi anne fok da, doğumdan sonra yavrusunu koklar, dokunur. Bu sayede yavrusunun kokusunu tanır ve onu başka yavrularla hiç karıştırmaz.

Yavrular bebek yağı denilen bir yağla kaplı olarak doğarlar. Küçük vücutları bu yağ sayesinde sürekli sıcak kalır. Memelilerden çok azının yavrusu fok yavruları kadar hızlı büyür. Üç hafta içinde yavru, ağırlığının üç hatta dört katına çıkar. Çünkü fokların sütü en iyi inek sütünden on iki defa daha yağlıdır ve dört kat daha fazla proteinlidir. Bu, yavrunun çok hızlı büyümesini sağlar. Anne fokun özel sütü bebek fokun vücudunda hemen koruyucu-yağlı bir tabakaya dönüşür.

Son derece aciz olan ve kendini koruması mümkün olmayan fok yavrularının her türlü ihtiyaçları anneleri tarafından karşılanır.

Allah yarattığı her varlığı en güzel şekilde rızıklandıran, her türlü ihtiyaçlarını eksiksiz olarak yaratandır:

Kendi rızkını taşıyamayan nice canlı vardır ki onu ve sizi Allah rızıklandırır. O, işitendir, bilendir. (Ankebut Suresi, 60)

Kutup ayılarının derilerinin altındaki 10 cm'lik yağ tabakası ısı yalıtımı sağlar. Böylece buzlu sularda saatte 10-11 km. hızla, 2000 km. uzağa kadar

yüzerek gidebilirler. Bununla birlikte beyaz kutup ayılarının koku alma duyuları öylesine keskindir ki 1.5 m. kalınlığındaki kar tabakasının altında saklanan bir fok balığının kokusunu bile rahatça algılayabilirler. (Bilim ve Teknik Dergisi, Sayı:211, Haziran 1985, s.25)

Kutup ayılarının yavruları genellikle kış ortasında doğarlar. Tüysüz doğan bu kör yavrular çok küçüktürler. Kışın soğuğunda yaşayabilmeleri için bir yuva gerekmektedir. Dişi kutup ayıları sadece hamile olduklarında ya da yavruları olduğunda yuva yaparlar. Kar yığınlarının altındaki yuvalar, 2 metre uzunluğundaki bir tünelle, yaklaşık yarım metre çaplı yuvarlak bir alandan oluşur.

Bu yuvaların genellikle birden fazla odası vardır ve kutup ayıları bu odaları yuvanın girişinden daha yüksek seviyede hazırlarlar. Böylece odalardaki sıcak havanın girişten dışarı çıkması engellenmiş olur. Ayrıca kutup ayısı yuvanın girişinde her zaman hava girecek kadar dar bir kanalı açık bırakır. (Thor Larsen, Polar Bear:Lonely Nomad of the North, National Geographic, Nisan 1971, s.574)

Anne ayı barınağının tavanını kimi zaman 75 cm'den başlamak üzere 2 m'ye kadar varan bir kalınlıkta inşa eder. Bu özel tasarım sayesinde yuvadaki mevcut ısı korunmuş olur. (International Wildlife, November- December 94, s.15)

Araştırmacılar bu yuvalardan birinin tavanına bir cihaz yerleştirerek ısıyı ölçmüş ve hayli ilginç bir durumla karşılaşmıştır. Dışarıdaki ısı -30 dereceye kadar düşerken, yuva içindeki ısı 2 ya da 3 derecenin altına hiç düşmemiştir.

Kutup ayısının böyle bir yuva yapmayı ve yuvadaki ısıyı korumak için çeşitli önlemler almayı kendiliğinden düşünmesi elbette ki imkansızdır. Bütün bunları kutup ayısına öğreten herşeyi bilen üstün güç sahibi Allah'tır. Kuran'da, Allah'ın canlılar üzerindeki hakimiyeti şöyle açıklanır:

Göklerde ve yerde bulunanlar O'nundur; hepsi O'na 'gönülden boyun eğmiş' bulunuyorlar. (Rum Suresi, 26)

Anne penguen yumurtladıktan kısa bir süre sonra kış bastırır. Bunun üzerine anne penguenler, yumurtaları erkek penguenlere bırakarak besin aramak için denize dönerler. Baba penguen yumurtayı donmaktan korumak için ayaklarının üstünde taşır. Kalın tüyleri yumurtayı soğuktan koruyacaktır.

Bu çok zorlu bir dönemdir. Çünkü erkek penguenler yerlerinden kıpırdayamadıkları için beslenemezler.

Bahar aylarında minik penguen yavruları dünyaya gelir. Onları soğuktan koruyacak yağ tabakaları henüz oluşmadığı için hala babalarının ayaklarının üzerindedirler. Yavrunun ilk besini, babasının onun için kursağında sakladığı süttür. Baba penguen dört ay boyunca aç kaldığı halde olağanüstü bir fedakarlıkta bulunmuş, kursağındaki besini yemeyerek yavrusu için saklamıştır. Tam bu dönemde anne penguenler açık denizden kıyıya dönerler.

Onlar da bu dört ay boyunca boş durmamış, sürekli avlanarak yumurtadan çıkacak yavru için kursaklarında besin depolamışlardır. Anne penguenler gelir gelmez, dört aydır aç bekleyen baba penguenler avlanmak için denize dönerler.

Evrim teorisini savunanlar, bir penguenin dört ay boyunca yavrusu için açlığa ve soğuğa dayanmasını hiçbir şekilde açıklayamazlar. Bu canlılara böylesine büyük bir fedakarlığı yaptıran kimdir? Ayaklarının üstünde 4 ay boyunca yavrusunu taşıtan kimdir? Üstelik bütün penguenlerin aynı fedakarlığı göstermesini onlara ilham eden kimdir? Bu soruların tek bir cevabı vardır. Penguenleri Allah yaratmıştır. Yavruları için yaptıkları benzersiz fedakarlıkları bütün penguenlere Allah öğretir.

Misk öküzleri Alaska, Kanada'nın kuzeyi ve Grönland Adasında yaşarlar. Dişiler her Mayıs'ta bir yavru doğururlar ve yavru doğumdan bir saat sonra ayağa kalkıp annesini izlemeye başlayabilir.

Misk öküzleri bir düşmanla karşılaştıklarında yüzlerini düşmana doğru dönerler ve bir daire oluşturarak yavruları bu dairenin içine alırlar. Her biri 350-400 kg ağırlığındaki yetişkin misk öküzleri omuz omuza vererek yavruları ile düşmanları arasında adeta bir siper oluştururlar. Bu, yavrular için kesin bir korumadır. Daireyi oluşturan bireylerin her biri düşmana saldırıp geri dönerler ve dairenin bozulmaması için çalışırlar. Doğanın sadece acımasızlıklarla, saldırganlıkla dolu olduğunu iddia eden evrim teorisi, misk öküzlerinin sergiledikleri bu fedakarca davranışa bir açıklama getiremez. Bu son derece özverili davranışın tek açıklaması vardır: Tüm canlılara bu gibi fedakar davranışları, benzersiz koruma yöntemlerini ilham eden herşeyin sahibi olan, üstün güç sahibi Rabbimiz Allah'tır.

Yeni doğmuş bir kanguru yavrusu ilk anlarda bir fasulye tanesinden daha büyük değildir ve bacakları henüz gelişmeye başlamıştır. Ayrıca kanguru yavruları ilk doğduklarında kördürler. Çünkü memeli yavrularının tümünün anne karnında geçirdikleri bir dönemde dünyaya gelen yavrular tam olarak gelişmemiştir. Bu nedenle yavru kangurular için annelerinin vücudunda hazırlanmış olan tüylü kese çok önemli bir korunma yeridir. Bu kese yavru büyüdükçe genişleyecektir. Kesenin girişinde yavrunun fırlamasını engelleyen özel kaslar vardır; bu kaslar, anne kanguru suya girdiğinde de içeriye suyun dolmasını engelleyecektir. (Creation, vol.20, n.3, June-August 1998, s. 29)

Kanguruların sütü de yavruların tam ihtiyacı olan özelliklerdedir. Yavrunun büyümesiyle birlikte sütün içindeki maddeler değişir. Sütün bileşimindeki yağ ve diğer bileşikler yavrunun büyümesine paralel olarak zamanla değişir.

İlk yavru bu besleyici sütü emmeye devam ederken hemen ardından doğan ikinci yavru için, hazmı kolay olan süt verilmeye başlanır. Üçüncü yavru dünyaya geldiğinde ise, farklı nitelikte üretilen sütlerin sayısı üçe çıkar. Her yavru kendine hazırlanan sütü kolaylıkla bulur, hiç karışıklık olmaz. Bu beslenme sisteminin özel bir yaratılışın eseri olduğu çok açıktır. Anne kangurunun bu işi bilinçli olarak düzenleme imkanı yoktur.

Bir hayvan, nasıl olur da, farklı büyüklüklerdeki yavruların ihtiyacı olan sütlerin bileşimini hesaplar? Hesaplasa bile, bunu nasıl kendi vücudunda üretebilir? Bu üç ayrı sütü, üç ayrı kanaldan nasıl verebilir?

Kuşkusuz kanguru bunların hiçbirini kendisi yapmamaktadır; onun, vücudundan çıkan sütün üç ayrı türü olduğundan haberi bile yoktur. Bu, olağanüstü işlem, kangurunun yaratılışındaki ihtişamdan kaynaklanmaktadır:

... O'nun bilgisi olmaksızın, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da. Ömür sürene, ömür verilmesi ve onun ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitaptadır. Gerçekten bu, Allah'a göre kolaydır. (Fatır Suresi, 11)

Rakun yavruları altı aylık olduklarında ölü ağaçlara kurulmuş olan yuvalarından anneleriyle birlikte keşfe çıkarlar. Annelerinden aldıkları talimatlarla hareket ederek, zaman içinde becerikli birer avcı olurlar.

Allah'ın ilhamıyla hareket eden anne rakun yavrusunu sürekli koruyup gözetmektedir. Rakunlar da diğer bütün canlılar gibi Allah'ın koruması altındadırlar.

Geyik yavruları diğer birçok canlının yavrularına oranla güçsüzdürler. Doğumdan sonra hemen ayağa kalkabilirler ancak çok daha sonra yürüyebilirler. Peki bu canlılar düşmanlarından nasıl korunurlar?

Gizlenme, annesi gibi hızlı koşabilene kadar yavru geyiklerin en iyi savunmasıdır. Vücutlarının rengi ve desenleri sayesinde bulundukları ortamda adeta görünmez hale gelirler. Anne geyik, ormanlık bölgenin çalılıkları içinde benekli yavru geyiği gizler. Yavru geyiğin kırmızımsı kahverengi postunun üzerindeki beyaz benekler güneş ışığıyla karışır; ayrıca annesi uzakta olduğunda yavru geyik hareketsiz uzanarak bekler. Anne geyik de genel olarak yavrunun yakınlarında bir yerlerdedir fakat dikkati yavrunun üzerine çekmemek için kısa ziyaretler dışında yanına çok fazla yaklaşmaz. (Russell Freedman, How Animals Defend Their Young, s.47-48)

Yavru geyik gizlenerek korunması gerektiğini nasıl bilmektedir? Derisinin renklerinin, bulunduğu yerdeki otlarla uyumlu olduğunu ve hareketsiz kaldığında düşmanlarının kendisini göremeyeceğini nereden bilmektedir?

Elbette ki bunları yavrunun kendiliğinden bilmesine olanak yoktur. Bunları ona, her canlıyı koruyan, hepsinin ihtiyaçlarını bilen Yüce Allah ilham etmektedir:

Göklerde ve yerde olanlar O'nundur. O, yücedir, büyüktür. (Şura Suresi, 4)

Dağ keçilerinin yavruları doğduktan kısa bir zaman sonra anneleriyle birlikte hareket etmek zorundadırlar. Aksi takdirde savunmasız kalırlar.

Herşeyi kusursuz yaratan Allah dağ keçilerinin yavrularına da ihtiyaçları olan bütün özellikleri vermiştir.

Keçi yavruları doğduklarında hem görebilir hem de işitebilirler. Ayrıca onları soğuktan koruyacak olan tüyleri de yeterince uzundur. Bunlar, doğar doğmaz anneleriyle birlikte dik yamaçlarda hareket etmeye başlayan dağ keçisi yavruları için çok önemli özelliklerdir. (National Geographic Society, How Animals Care for Their Babies, s.8)

Doğadaki en vahşi canlılardan biri olan kurtlarda, yetişkinlerin ortak görevi yavruları savunmaktır. Bir kurt sürüsü bir erkek, bir dişi, yeni doğan yavrular ve kimi zaman da bir veya iki genç kurttan oluşur. Sürüdeki dişiler kendi aralarında yardımlaşırlar. Bazen sürüdeki dişilerden biri bebek kurtlara bakıcılık yapmak için gece boyunca yuvada kalır. Bu sayede yavruların annesi avlanmaya gidebilir.

Kurtlar arasındaki bu yardımlaşma; canlılar arasındaki fedakarlığın boyutlarını göstermektedir. Ve canlıların bencil olduğunu iddia eden evrim teorisi savunucularına bir cevap niteliğindedir.

Sinek kuşlarının yaptıkları yuva, bir golf topunun ancak yarısı kadar büyüklüktedir. Yuvanın en dikkat çekici özelliği yavrular büyüdükçe bu yuvaların da otomatik olarak büyümesidir. Çünkü yuvanın malzemesi olan ağaç kabukları, yosun veya bitki sapları, son derece sağlam ve esnek olan örümcek ağları ile birbirine bağlanmıştır. Bir kuşun yuva yapımı için böyle kullanışlı bir malzeme seçmiş olması elbette ki üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. Yeryüzündeki bütün canlılar gibi Allah'ın ilhamıyla hareket eden sinek kuşları da son derece akılcı bir taktikle yavrularının konforunu sağlamış olurlar.

Yavrular, yumurtadan çıktıklarında kör ve tüysüzdürler. Anne kuş yavruların herşeyiyle ilgilenir. Öyle ki yuvadan uçtuklarında bile yine de onları takip eder ve kendi kendilerine beslenebilene kadar kontrolü altında tutar. Sinek kuşuna son derece akılcı bir taktikle esneyip genişleyebilen yuva yapmayı ve yavrularına karşı duyduğu sorumluluk duygusunu ilham eden tüm canlıları koruyup gözeten Rabbimiz'dir.

Topluca bir adada yuvalar kuran deniz kırlangıçlarının yumurtaları tam olarak güvenlikte değildir. Çünkü ada kanatlı hırsızlar için kolay ulaşılabilir bir yerdir. Komşularıyla yanyana yuva kurmaları onlara havadan gelecek bir tehlikeye karşı koruma sağlar. Bir yerde herkesten ayrı olarak durmak tüm dikkatin sizin üzerinizde toplanmasını sağlar fakat kalabalık bir grubun içerisinde bulunmak demek yakalanma ihtimalinizin daha az olması demektir. Kuşlar bunu bilirmişçesine hareket ederler. Ayrıca komşu kuşlar saldırganı geri püskürtme konusunda da yardımcı olurlar. Allah her canlıyı koruyup gözetendir. (David Attenborough, Life of Birds, s.221)

Albatroslar deniz kuşlarının en büyüğüdür. Kanatlarının genişliği diğer kuşlar arasında en geniş ölçü olan 3.5 metreye ulaşır. Bu kuşların bir özelliği de yumurtalarını ve yavrularını koruyabilmek için son derece özenli yuvalar kurmalarıdır. Üreme zamanlarında koloniler halinde toplanırlar. Dişiler

gelmeden haftalar önce, erkekler gelip burada daha önceden bulunan yuvaları tamir ederler.

Albatroslar, özenle hazırlanan yuva içerisindeki yumurtaların üzerinde yaklaşık 50 gün boyunca hiç kımıldamadan dururlar. Birçok canlı türü gibi albatroslar da yavruları için çok büyük fedakarlıklar yapmaktadırlar. Bu canlılara yavrularının rahatını düşünmeyi, onları beslemeleri, korumaları gerektiğini öğreten Yüce Allah'tır. Allah yarattığı her canlıyı koruyan gözetendir.

Gelişmekte olan bir civcivin gereksinim duyduğu besin ve su yumurtada mevcuttur. Yumurtanın sarısı, protein, yağ, vitamin ve mineraller içerirken, akı da bir su deposu işlevini görür. Ayrıca civcivin oksijen almaya ve karbondioksitini dışarı atmaya, bir ısı kaynağına, kemiklerinin gelişmesi için kalsiyuma, suyunun korunmasına, bakterilerin bulaşmasını engelleyecek ve mekanik darbelere karşı koruyacak bir sisteme gereksinimi vardır. Tüm bunları da yumurtanın kabuğu karşılar.

Civciv, kabuk zarlarının iç yüzeyinde bulunan bol damarlı bir katman aracılığıyla oksijen alır ve karbondioksitini atar. Gaz alıp verme, erişkin hayvanlarda olduğu gibi akciğerlerle değil, kabuktaki küçük gözenekler yoluyla olur.

Bir yumurta kabuğunun, gaz, su ve ısı işlemini düzenlemesi gerektiği kadar sağlam da olması gerekir. Kabuk, gelişmekte olan civcivi dış darbelere karşı koruyacak ve kuluçkaya yatan annenin ağırlığını kaldırabilecek kadar dayanıklı olmalıdır.

Bütün bu özellikler yumurtada eksiksiz olarak mevcuttur. Gökten yere her işi kontrolü altında tutan Allah kusursuz yaratmasını bu gibi örneklerle bize tanıtır.

Ördek gibi su kuşları havayı vücutlarının içinde taşırlar. Bu, suyun üstünde kalmalarını sağlayan sebeplerden biridir. Ördeklerin vücudunda küçük balonlara benzeyen hava kesecikleri vardır. Bu kesecikler havayla dolduklarında ördeğin suyun içinde kalabilmesine yardımcı olurlar.

Ördek dalmak istediğinde ise hava keseciklerindeki havayı dışarıya pompalar. Vücudunun içinde daha az hava kaldığı için kolaylıkla suyun içine batar.

Ördekler uçarken saatte 50 km.'nin üzerine çıkabilirler. Ayrıca yırtıcı hayvanlara yem olmamak için de uçarlarken sürekli rotalarını değiştirirler. Suya dalmaları gerektiğinde bunu o kadar hızlı bir şekilde yaparlar ki avcılar için çok zor bir hedef olurlar. (National Geographic, Kasım 1984, s.581)

Su kuşlarından olan dalgıç kuşlarının yavruları su üstündeyken annelerinin sırtında yolculuk yaparlar. Anne kuş yavrularının düşmelerini engellemek için kanatlarını hafifçe yana doğru açar ve yavrularını, başını yana doğru uzatarak besler. Anne veya baba ilk olarak ya suyun üzerinden topladıkları ya da göğüslerinden kopardıkları tüyleri yavrularına yedirirler. Her

yavru oldukça fazla miktarda tüy yutar. Bunların hazmı güçtür ancak yine de yavrular için çok değerlidirler. Ne var ki bu ilk ikram aslında bir yiyecek değildir.

Yavruların yedikleri bu tüyler sindirilemez ve yavrunun midesinde birikir. Dalgıç kuşlarının bu ilginç davranışlarının çok önemli bir sebebi vardır. Balıkların kılçıkları veya diğer besinlerin sindirilemeyen kısımları da burada birikir ve böylece bu maddelerin yavrunun midesinin ve bağırsaklarının hassas duvarlarını zedelemesi engellenmiş olur.

Kuşların bu tüy yeme alışkanlıkları ömürleri boyunca sürecektir. (David Attenborough, Life of Birds, s. 256) Yavruların hayatta kalabilmesi için bu tedbir çok önemlidir.

Dalgıç kuşları da dahil olmak üzere, doğadaki her canlı, sahip oldukları özellikleriyle bizlere bir Yaratıcının var olduğunu ispatlar. Herşeye gücü yeten O üstün ve sonsuz güç sahibi Yaratıcı, Allah'tır. Her canlı kendisini yaratan Allah'ın takdir ettiği şekilde hareket eder.

Ünlü biyolog Prof. Jeffrey P. Schloss hayvanların fedakar davranışlarının Darwinizm'le olan çelişkisinden şöyle bahsetmektedir:

"Doğal seleksiyon, tanım olarak üreme başarısını ve akraba olma özelliklerini yok eder. Akraba ilişkileri bazen birinin yararına diğerinin zarar görmesini içerir. Biyolojik fedakarlık, genetik olarak, başkalarının yararına kendi kendini imha etme davranışı olarak tanımlanır ve Darwinizm ile asla açıklanamaz." (William Dembski, Mere Creation, Science, Faith & Intelligent Design, InterVarsity Press, USA, 1998, s. 238; [Wilson 1975, 578])

Turna kuşlarının yavruları çok iyi birer yüzücüdürler öyle ki yumurtadan çıktıktan birkaç saat sonra yuvadan ayrılıp ebeveynlerini izleyebilirler. Yavrular ve ebeveynleri arasında bir tür iletişim sesi vardır. Yetişkinlerinki yumuşak mırıltılı bir sesken yavruların sesi yüksek perdededir. Yavrular tehlikede ya da bir sıkıntı içinde olduklarında yüksek ve daha tiz bir ses çıkarırlar, ebeveynler de bunlara hemen tepki verirler.

Üreme sezonunda ebeveynler karada olur, yavrularını yetiştirecekleri bölgeyi her ikisi de korurlar. Dişi yumurtaları bırakınca her iki ebeveyn de gün içinde sırayla kuluçkaya yatarlar, ama kuluçka döneminin sonuna doğru bu değişim daha sık olur. Böylece her iki kuş da beslenip, hareket edebilir.

Yumurtadan çıkma zamanı yavruların beslenecekleri böceklerin ortaya çıkma zamanı ile aynıdır. Bu zamanlama turnalar için çok önemlidir, çünkü kış gelmeden önce göç etmeleri gerekmektedir. Bunun içinse yavruların büyüyüp gelişmesi ve güç kazanması şarttır.

Turnaların yaşamındaki bunlara benzer bütün detaylar üstün güç sahibi bir yaratıcı olan Allah'ın eseridir.

Kuğu yavruları yumurtadan çıktıklarında çok çirkindirler. Kahverengi ya da krem rengindedirler. Kısa boyunlu ve sık tüylerle kaplı olarak yumurtadan çıkan yavrular birkaç saat içinde koşabilecek ve yüzebilecek duruma gelirler.

Anne ve babaları yavrularına birkaç ay boyunca özenle bakarlar. Sonunda küçük yavru muhteşem görünümlü bir kuğuya dönüşür.

Kuğuların Trumpeter türü, gelişmekte olan yumurtalarının sıcak kalmalarını sağlamak için, yumurtaların üzerine otururlar. Sadece zaman zaman ayağa kalkarak yumurtaları çevirirler. Böylece ısının her yere eşit dağılmasını sağlamış olurlar. Kuşkusuz ki yumurtalarının nasıl bir bakıma ihtiyaçları olacağını kuğulara ilham eden Allah'tır. (Nat. Geo. Society, How Animals Care for Their Babies, s.6)

Çok iyi birer dalıcı olan sümsük kuşları zamanlarını büyük ölçüde denizlerde geçirir, kıyılarda ya da adalarda koloniler halinde ürerler. Kolonideki yuvalar deniz yosunları ve çamurdan yapılmıştır. Kuzey yarı kürede yaşayan sümsük kuşları bir, Güney yarı kürede yaşayanlarsa iki tane yumurta bırakırlar. İki aylık olduklarında erişkinler tarafından yalnız bırakılan yavrular av bulmaya çıkar ve çoğu kez yuvalarından çıktıklarında hemen uçmaya başlarlar. (Temel Britannica Ansiklopedisi, Cilt 6, s. 204)

Tayland ormanlarında yaşayan yavru leylekler son derece dikkat çekici bir yöntemle sıcaktan korunurlar. Anne ve babaları gagalarında getirdikleri suyu henüz tüyleri çıkmamış yavrularının üzerine boşaltır. Bu soğuk duş yavruları biraz olsun rahatlatır, ama bu yeterli değildir. Yavruların gölgeye de ihtiyaçları vardır.

Bu ihtiyaçlarını ise yine fedakar anne ve babaları karşılar. Kanatlarını açıp kızgın güneşe kendilerini siper ederek yavrularını sıcaktan korurlar.

Leylekler, yavrularına gösterdikleri özen, bağlılık ve fedakarlıkla yeryüzünün örnek anne babalarından biridir. Doğayı inceledikçe, hep aynı gerçekle karşılaşırız: Tüm canlıları Allah yaratmıştır ve her canlı, sahip olduğu mükemmel özelliklerle yaratılışın birer delilidir. Tüm bu muhteşem yaratılışın sahibi, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan herşeyin Rabbi olan Yüce Allah'tır. Akıl sahibi insanlara düşen ise, Allah'ın yaratması üzerinde düşünmek ve Rabbimiz'i övüp yüceltmektir.

Afrika kıtasındaki sıcaklık kimi zaman canlılar için öldürücü olabilir. Bu nedenle birçok canlı bu öldürücü ışınlardan korunmak için kendisine gölgelik mekanlar arar. Güney Afrika devekuşu ise kendinden çok yumurtalarını ve yavrularını düşünerek onları güneş ışığından korur. Bunun için onların üzerinde durur ve sık sık geniş kanatlarını açarak güneş ışığının yumurtalarına ve yavrularına gelmesini önler. Ancak dikkat edilirse, bu hayvan güneşin ışınlarına, "kendi vücudunu" maruz bırakmaktadır. Bu fedakarca davranışın nedeni devekuşunun da diğer bütün canlılar gibi Allah'ın ilhamıyla hareket ediyor olmasıdır. Devekuşu Allah'ın koruma ve şefkat duyguları ilham ettiği canlılardan yalnızca biridir:

... Oysa göklerde ve yerde her ne varsa -istese de, istemese de- O'na teslim olmuştur ve O'na döndürülmektedirler. (Al-i İmran Suresi, 83)

Yunusların yavruları üzerindeki koruması doğumla birlikte başlar. Doğumdan hemen önce, anne yunusun hareketleri ağırlaşır. Bu nedenle doğum anında ona yardım eden dişi yunuslar vardır. Yardımcı yunuslar, doğumdan önce bir zarar gelmemesi için anne yunusun iki yanında yüzer, yavru dünyaya gelince onun su üstüne çıkmasını ve nefes almasını sağlarlar.

İlk iki hafta yavru annesinin yanından hiç ayrılmaz. Küçük yunus doğduktan kısa bir süre sonra yüzmeyi başarır ve bu süre zarfında da yavaş yavaş annesinden uzaklaşmaya başlar. Ancak yeni doğum yapmış olan anne yunus, yavrunun hızlı ve atak hareketlerine ayak uyduramayacağı ve onu yeterince koruyup gözetemeyeceği için bu durumda yine devreye yardımcı dişi yunus girer ve yavruya mükemmel bir koruma oluşturur. (Hayvanlar Ansiklopedisi, (Memeliler), s.29)

Canlıların kendi çıkarlarını gözetmeyen davranışları Darwinizm'e açıkça meydan okur. Çünkü evrimcilere göre bu davranışların -örneğin bir hayvanın başka birine yardım etmesinin- canlının hayatta kalabilmesine bir faydası yoktur. Hatta tam tersine fedakarlık yapan hayvan açısından kimi zaman hayati risk taşımaktadır.

Bu tarz fedakarlıklara bir örnek olarak yiyeceğinin yarısını, sindirilmiş şekilde yavrusunun ağzına geri çıkaran anneleri verebiliriz. Bu konudaki bir diğer örnek ise yaralanmış olan arkadaşlarına yardım eden yunuslardır. Bu yunuslar kaçmak yerine kendi hayatta kalma imkanlarını kayda değer bir şekilde azaltan fedakar bir davranış sergilemektedirler. (Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Abacus, London, 1984, s. 224)

Yunuslar, yavrularını tehdit eden köpek balıklarından kurtulmak için grup olarak harekete geçerler. Yunuslardan biri veya ikisi köpek balığının dikkatini çekmek için dışarıdan yüzer. Köpek balığı bu tuzağı izlemek için döndüğünde, diğer yunuslar diğer tarafa doğru hareket eder ve kuvvetle saldırırlar, biri diğerinin arkasından hızla hücum ederek, burunlarını köpek balığının yanlarına hızla çarparlar. Bu, köpek balıkları için oldukça caydırıcı bir yöntemdir, hatta kimi zaman yunusların bu şekilde köpek balıklarını öldürdükleri bile olur. (Russell Freedman, How Animals Defend Their Young, s. 67)

Deniz atları sıcak okyanus kıyılarında rahat saklanabilecekleri yosun, mercan ya da süngerlerin arasında yaşarlar. Sert ve kalın derileri, düşmanlarına karşı zırh görevi yaparken, aynı anda birçok yöne bakabilen gözleri de avları için büyük bir tehlike oluşturur. Erkek deniz atları, dişi kangurulardakine benzer bir keseye sahiptir. Çiftleşme zamanında dişi deniz atı bu keseye çok sayıda yumurta bırakır. Yumurtalar, 1,5 ay boyunca kesede kalır. Erkek deniz atı gelişip minik birer deniz atı olana kadar kesesinin içindeki bir sıvı ile yumurtalarını besler ve kuluçka kesesinin iç dokusunda bulunan kılcal damarlar aracılığıyla onlara oksijen sağlar. (A.Vincent, The Improbable Seahorse, National Geographic, Ekim 1994)

Su kaplumbağaları üreme vakitleri geldiğinde sahile akın ederler. Ancak bu sahil herhangi bir sahil değil, kendi doğdukları sahildir. Doğum yerlerine

dönebilmek için zaman zaman, 800 kilometrelik bir yol katetmek zorunda kalırlar. Bu yolun sonunda da, yumurtalarını, sahilde kumların altına gömerler. Peki neden hepsi aynı vakitte, aynı sahile toplanırlar? Acaba aynı işlemi, ayrı ayrı zamanlarda, ayrı ayrı sahillerde yapsalar, yavrular hayatta kalabilir miydi?

Bu konuyu araştıranlar son derece dikkat çekici bir durumla karşılaşmışlardır. Yumurtadan çıkan ortalama 31 gramlık minicik yavrular, üzerlerindeki toprak tabakasını tek başlarına kazamazlar. Ama hep birlikte, birbirlerine yardım ederek bu işi kolaylıkla başarırlar. Birkaç gün içinde hep birlikte kumun yüzeyine çıkarak denize doğru koşarlar.

Yeni dünyaya gelmiş bu yavrular, toprağı kazarak yukarı doğru ilerlemeleri gerektiğini nereden bilirler? Hiç görmedikleri halde denize yönelmeleri gerektiğini onlara kim öğretmiştir? Bu minik canlıların bunları kendi akıllarıyla yapması mümkün değildir. O halde bu bilinçli davranışlar nasıl ortaya çıkar? Bu sorunun tek bir cevabı vardır: Bu bilinçli davranışları su kaplumbağalarına Allah ilham etmiştir.

Meerkat isimli canlılar topluluk halinde yaşarlar. Aralarında örnek bir dayanışma vardır ve bu onlar için hayati önem taşır; çünkü yaşadıkları bölge birçok tehlikeyle doludur. Meerkatler her sabah önce güvenlik kontrolü yapar ve sonra yiyecek bulmak üzere araziye dağılırlar.

Bu toplulukta her bireyin farklı bir görevi vardır. Örneğin bazı meerkatler diğerlerinin güvenliği için nöbet tutarlar. Kızgın güneşin altında saatlerce hiçbir şey yemeden ve içmeden beklerler. Nöbetçi, bir tehlikeyle karşılaşınca alarm vererek arkadaşlarını uyarır. Bunu duyan diğer meerkatler, yuvalarına koşup saklanırlar.

Grubun en büyük sorumluluğu ise, yavruları korumak ve yetiştirmektir. Genç dişiler yavrulara bakmakla görevlidirler. Her gün bir meerkat yuvada kalarak yavrulara bakar. Sürü içindeki yardımlaşma ve işbirliği yavruların güvende olmalarını sağlar.

Meerkatler arasındaki dayanışma ve fedakarlık, Allah'ın bu canlılara öğrettiği davranışlardır.

Bir antilop yavrusunun doğması beş-on dakika sürer. Anne bu süre içinde güçlükle hareket eder ve düşmanlarına karşı savunmasızdır. Ancak dişi antilop doğum esnasında yalnız değildir. O sırada yanında sürüdeki bir başka dişi ona yardım etmek ve korumak için hazır bulunmaktadır.

Yavrunun doğduğu ilk andan itibaren kaybedecek vakti yoktur. Annesi hemen onu burnuyla iterek harekete geçirir. Yavru birkaç adım koşar ancak bacakları çok güçsüz olduğu için yere düşer. Tekrar ayağa kalkar ve birkaç adım daha koşar. 15 dakika içinde annesinin yanında dörtnala koşuyor duruma gelmiştir. Yavru antilop her zaman annesiyle birlikte hareket eder, onun yanından hiç ayrılmaz çünkü annesinden ayrılacak olursa, aç kalacak veya yırtıcı hayvanlar tarafından öldürülecektir.

Doğadaki herşey sonsuz ilim ve kudret sahibi Allah'ın eseridir. Antilop yavrusunu çok kısa bir zaman içinde annesiyle birlikte koşacak güce sahip olacak şekilde yaratan Allah üstün kudret, şefkat, merhamet, akıl, ilim ve hikmet sahibidir.

Anne gergedan kendi kilosunun yalnızca %4'ü ağırlığında küçük bir yavru dünyaya getirir. Doğumdan sonraki 1 saat içinde yavru gergedan küçük zırhlı bedenini ayağa kaldırabilir hale gelir. Anne ve yavru birkaç hafta gözlerden uzak bir yerde birlikte kalırlar ve bu şekilde birbirlerinin kokularını tanımış olurlar.

Anne ve yavrusu, bir sonraki yavru doğuncaya kadar -yaklaşık 3 ila 5 yıl boyunca- sürekli birliktedirler. Yavru çoğunlukla annesini takip eder. 1-2 yaşında süt içmeyi bırakmasına rağmen annesinden ayrılmaz ve bir sonraki hamileliği boyunca da annesiyle birlikte hareket eder. Büyük bir sabırla yavrusuyla ilgilenen anne gergedana bu koruma içgüdüsünü veren Yüce Allah'tır. (Janine M. Benyus, The Secret Language and Remarkable Behaviour Animals, s.186)

Bu aile birbirine çok bağlı üyelerden oluşur. Anne çita ve yavruları… Anne çita yavrularını yetiştirdiği dönem boyunca çok büyük fedakarlıklarda bulunur. Onları besleyebilmek için çoğu zaman aç kalır ve kilosunun yaklaşık olarak yarısını kaybeder. Hatta gerekirse kendi hayatını yavruları için feda eder. Örneğin bir aslan yavrular için büyük bir tehlikedir. Anne çita hiç düşünmeden kendini aslanın önüne atar. Hayatını tehlikeye atarak aslanın dikkatini kendine çeker ve yavrularına kaçmaları için zaman kazandırır. Bu, üzerinde düşünülmesi gereken çok önemli bir davranıştır.

Eğer bu hayvan evrim teorisini savunanların iddia ettikleri gibi, tesadüfen var olmuş ve yalnızca hayatta kalmayı düşünen bencil bir yaratık olsaydı, ondan yapması beklenen, yavrularını bırakıp kaçması olurdu. Ancak çita bunu yapmaz. Kendini aslanın önüne atar ve gerekirse yaşamını feda eder. Şüphesiz anne çitaya bu örnek fedakarlık duygusunu veren Allah'tır.

Sincaplar yavrularını sarkık göbeklerinden dişleriyle kaldırırlar. Anne sincap, yuvası bozulduğunda yavrularını oldukça uzak bir mesafe de olsa hiç üşenmeden taşır. Her defasında bir yavrusunu taşır ve hepsinin güvenle taşındığına ikna olana kadar eski yuvasına geri dönüp, bakar.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "tasarım" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "bilinçli tasarım" (intelligent design) kavramıyla açıklamaktadırlar. Söz konusu "bilinçli tasarım", tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel bir delilidir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu

kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar

kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, sf. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), sf.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, sf. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, sf. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, sf. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin

rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır.Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, sf. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında

"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, sf. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, sf. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece

fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, sf. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, sf. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. sf. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl

önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, sf. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, sf. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, sf. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, sf. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, sf. 272)

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, sf. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, sf. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan

karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu

elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, sf. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan Malcolm Muggeridge böyle bir durumdan endişelendiğini şöyle itiraf etmektedir:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.

Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, sf.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

KAYNAKÇA

- Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989
- Peter Kropotkin, Mutual Aid: A Factor of Evolution, 1902
- Bilim ve Teknik Dergisi
- Scientific American Dergisi
- Harun Yahya, Canlılardaki Fedakarlık ve Akılcı Davranışlar, Vural Yayıncılık
- Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, Harper & Row Publishers, 1983
- Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları, Beşinci Baskı, Ankara 1996
- Russell Freedman, How Animals Defend Their Young, E.P. Dutton New York, 1978,
- Janine M. Benyus, The Secret Language and Remarkable Behaviour Animals, Black Dog-Leventhal Publisher, Inc. New York, 1998
- David Attenborough, The Trials of Life, Princeton University Press, Princeton New Jersey, 1994
- http://www.nationalgeographic.com
- Thor Larsen, Polar Bear:Lonely Nomad of the North, National Geographic
- International Wildlife dergisi
- Creation, vol.20, N.3,
- National Geographic Society, How Animals Care for Their Babies
- David Attenborough, Life of Birds, Princeton University Press Princeton, New Jersey
- National Geographic Dergisi
- William Dembski, Mere Creation, Science, Faith & Intelligent Design, InterVarsity Press, USA, 1998
- Temel Britannica Ansiklopedisi,
- Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Abacus, London, 1984,
- C.B.P.C. Publishing Ltd, Hayvanlar Ansiklopedisi, (Memeliler), Phoebus Publishing Company.
- A. Vincent, The Improbable Seahorse, National Geographic
- Bryan Hodgson, The World of Baby Animals, Könemann, 1998
-Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977
-Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint)
-Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986
-Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964
-B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988
-Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983

-Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970
-A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970

Arka kapak

Dünyaya yeni gelmiş her canlı güçsüz ve çaresizdir. Çevresindeki tehlikelerden tümüyle habersizdir. Beslenebilmek, büyüyüp güçlenebilmek ve hayatta kalabilmek için kendisini gözetip-koruyacak birine muhtaçtır. Tek başına yaşama ihtimali neredeyse yoktur. Ancak doğduğu andan itibaren yanında hep ebeveynleri olacaktır. Annesi veya babası onu tehlikelerden koruyacak, besleyecek ve gerekirse kendi hayatını onun için feda edecektir.

Yavru hayvanların tümü son derece sevimli bir görünüme sahiptir. Normale göre daha iri olan gözler, yuvarlak yüz hatları, yüzlerinde hakim olan şaşkınlık ve teslimiyetle karışık "bebek" ifadesi, cana yakın tavırlar, yavru hayvanların sevilmesini teşvik eden, koruma içgüdüsünü harekete geçiren özelliklerdendir.

Yavru hayvanlar dış görünümleriyle Allah'ın "Munis Sanatı"nın tecellilerindendir. (Munis kelimesi; cana yakın, sevimli, dost, ehlileşmiş, itaatkar anlamlarına gelir.) Bu kitapta hayvanların yavrularına olan şefkatini ve yavru hayvanların bazı özelliklerini okuyacaksınız.